

Het lied van Agilouz

Mohammed Benzakour

Het lied van Agilouz

Hoe ik vogels bevrijdde in Indonesië

Cossee
Amsterdam

De helft van de auteursroyalty's van dit boek zal nu en in de toekomst gaan naar goede doelen die zich inzetten voor vogels en hun habitat. Door dit boek te kopen steun je ze, waarvoor ik je oprecht wil bedanken.

‘How do you know but ev’ry bird that cuts the airy way,
Is an immense world of delight, clos’d by your senses five?’
– William Blake

‘... en als iemand een leven redt, is het alsof hij het leven
van de hele mensheid heeft gered.’
– Koran 5:32

Deel I

Het lied van Agilouz

In de winter van 2011 gebeurde iets magisch. Iets waarvan ik nooit had gedacht dat het kon, en het gebeurde precies op het goede moment. In een Rotterdams park. Maar laat ik beginnen bij het begin.

Pal achter De Twee Heuvels, een park in Oost-IJsselmonde, stond het revalidatiecentrum waar moeder enkele maanden eerder was opgenomen om te herstellen van een zwaar herseninfarct. Het gebied heette Varkenoord, en hoewel menig moslim daarin een ongunstig voorteken zou zien, ontwaarde ik alleen maar een logische speling van het lot, aangezien de naamgeving goeddeels samen viel met die van het dorp waar ons hele gezin altijd had gewoond: Zwijndrecht. Op zoveel gelijkenis moest wel een zegen rusten.

Die middag was mij een dreun in de maag verkocht. Ik zat in een kamer met de zaalarts en het afdelingsteamhoofd. Ze verkondigden dat moeder nu volledig was 'gehospitaliseerd'. In normale taal: ze zal nooit meer genezen. De logopediesessies bleken zinloos en de terugkeer van bewegingsfuncties (zodat dat graf-op-wieltjes, de rolstoel, op de schroothoop kon) bleek ijdele hoop. Volgens reële prognosetabellen moesten we ons voorbereiden op invaliditeit tot aan de dood. Het verpleegbeleid zou met

onmiddellijke ingang worden ‘aangepast’, wat betekende: geminimaliseerd. De logopedie zou per direct stoppen, de fysiotherapie werd teruggeschroefd naar twee kwartier per week.

In nog geen vijf minuten was al mijn hoop aan gort gescheurd. Alle vertrouwen op genezing en terugkeer van haar spraakvermogen loste op als sneeuw voor de zon.

Moeder kon niet meer terug naar haar oude vertrouwde rijtjeshuis aan de Jupiterstraat waar ze bijna twintig jaar in pannen had geroerd. Er moest een nieuw indicatieverzoek ingediend worden bij het c1z voor een aangepaste Wmo-woning met 24 uurszorg. Dit kon lang duren want Wmo-huizen ‘lagen niet voor het oprapen’.

Ziezo. Na deze mededelingen ging iedereen weer zijns weegs en bleef ik alleen achter. Voor het eerst in mijn leven hadden de woorden ‘hospitalisering’, ‘invaliditeit’, ‘aangepast wonen’ en ‘24 uurszorg’ betrekking op iemand van wie ik zielsveel hield. Alles voelde onecht aan. Misschien had ik te lang in de ontkenning gezeten, misschien – die vreemde menselijke eigenschap om bewust de feiten te negeren, om te geloven dat wat haar overkwam slechts een rimpeltje was in een verder mooi en vervullend leven.

Moeder wachtte mij op bij het raam in de kantine en ik begon in de gang beneden te ijsberen. Wat moest ik tegen haar zeggen? Hoe moest ik dit aan de rest van de familie overbrengen? Ik kon niet nadenken, niet voelen; alsof mijn geest gestold was. Ik besloot mijn geschonden brein mee naar buiten te nemen, het park in. Wat kon ik anders dan mezelf verstoppen?

Ik beende naar moeder toe die rustig door het grote raam naar buiten keek. Ik probeerde niets te laten merken. Ik groette opgewekt als altijd. Gelukkig was het al